

Draga braćo i sestre,

Evandjelje koje smo čuli (usp. Iv 11,45-57) donosi okrutnu presudu protiv Isusa: pripovijeda nam o danu kada su članovi Sinedrija odlučili ubiti ga (r. 53). Zašto mu se to dogodilo? Zato što je Lazara uskrisio od mrtvih; zato što je vratio život svome prijatelju, pred čijim je grobom zaplakao pridružujući se boli Marte i Marije. Upravo Isus, koji je došao na svijet da nas oslobodi osude smrti, biva osuđen na smrt. Ne radi se o nesretnom slučaju, nego o jasnoj i promišljenoj volji.

Presuda Kajfe i Sinedrija rađa se, naime, iz političke proračunatosti čiji je temelj strah: ako Isus nastavi ulijevati nadu, pretvarajući bol naroda u radost, Rimljani će doći i opustošiti zemlju (usp. r. 48). Umjesto da u Nazarećaninu prepoznaju Mesiju, to jest Krista kojega se toliko očekivalo, vjerski poglavari u Njemu vide prijetnju. Njihov je pogled izobličen, do te mjere da upravo učitelji Zakona krše Zakon. Zaboravljajući Božje obećanje svome narodu, žele ubiti Nedužnoga, jer se iza njihova straha krije vezanost uz vlast.

Ali, ako ljudi zaborave Zakon koji zapovijeda da se ne ubija, Bog ne zaboravlja obećanje kojim pripravlja svijet za spasenje. Njegova providnost upravo od te ubojite presude čini put očitovanja vrhunskog nauma ljubavi: koliko god bio zao, Kajfa je prorokovao da će Isus umrijeti za narod (r. 51).

Tako smo svjedoci dviju suprotnosti: s jedne strane objave Boga, koji pokazuje svoje lice svemogućega Gospodina i Spasitelja; s druge strane skrivenog djelovanja moćnih vlasti, spremnih beskrupulozno ubijati. Zar se to ne događa i danas? Na njihovu sjecištu stoji Isusov znak: dati život. To je znak koji u uskrišenom Lazaru ima svoj nagovještaj, najbliže proroštvo onoga što će se Kristu dogoditi u Njegovoj muci, smrti i uskrsnuću.

U tom Vazmu Sin će snagom Duha Svetoga dovršiti djelo Očevog: kao što je na početku vremena Bog dao život iz ništavila, tako u punini vremena otkupljuje svaki život od smrti koja razara stvorenje.

Iz toga otkupljenja proizlaze radost vjere i snaga našega svjedočanstva na svakome mjestu i u svakome vremenu. U Isusovu se životu sažima sudbina svih nas, počevši od najmanjih i potlačenih: i danas se u svijetu čine toliki proračuni da bi se ubili nedužni; iznose se tobožnji razlozi da ih se ukloni. No, nasuprot upornosti zla stoji vječna Božja pravda, koja nas uvijek izbavlja iz naših grobova, kao Lazara, i daruje nam novi život.

Gospodin oslobađa od boli ulijevajući nadu, preobražava tvrdoću srca pretvarajući vlast u služenje, dok objavljuje pravo ime svoje svemoći: Milosrđe. Milosrđe spašava svijet: ono se brine za svaki ljudski život, od njegova početka u majčinoj utrobi do njegova završetka, i u svakoj njegovoj krhkosti. Kao što nas je učio papa Franjo, kultura milosrđa udaljuje kulturu odbacivanja.

Glas proroka, koji smo čuli, svjedoči kako Bog ostvaruje svoj naum spasenja. U prvom čitanju Ezekiel naviješta da Božje djelo započinje kao oslobođenje (Ez 37,23), a dovršava se kao posvećenje naroda (usp. r. 28): to je put obraćenja, upravo onakav kakav proživljavamo u korizmenom vremenu. Riječ je o inicijativi koji zahvaća sve – ne o privatnoj ili individualnoj inicijativi – i koja preobražava naše odnose s Bogom i s bližnjima.

Ponajprije, oslobođenje poprima oblik čišćenja od nečistih idola (r. 23). Što su oni? Tim izrazom prorok označuje sve ono što zarobljuje srce, što ga kupuje i kvari. Riječ "idol" znači "malena ideja", to jest umanjena slika koja smanjuje ne samo slavu Svemogućega – pretvarajući ga u predmet – nego i čovjekov um.

Idolopoklonici su, dakle, ljudi uska pogleda: gledaju ono što im zasljepljuje oči. Tako čak i velike i dobre stvari ove zemlje postaju idoli, pretvarajući se u oblike ropstva – ne za onoga koji ih nema, nego za onoga koji se njima zasiti, ostavljajući bližnjega u bijedi i žalosti. Stoga je oslobođenje od idola oslobođenje od vlasti koja postaje dominacija, od bogatstva koje izrađa u pohlepu, od ljepote koja se pretvara u taštinu.

Bog nas ne napušta u tim napastima, nego pomaže slabom i tužnom čovjeku koji misli da će mu idoli svijeta spasiti život. Kao što uči sveti Augustin: “Čovjek se oslobađa njihove vlasti kada povjeruje u Onoga koji je, da ga podigne, dao primjer poniznosti” (De civitate Dei, VII, 33). Taj primjer jest sam život Isusa, Boga koji je postao čovjekom radi našega spasenja.

Umjesto da nas kazni, On uništava zlo svojom ljubavlju, ispunjavajući svečano obećanje: “Očistit ću ih, i oni će biti moj narod, a ja njihov Bog” (Ez 37,23). Gospodin mijenja povijest svijeta pozivajući nas iz idolopoklonstva u pravu vjeru, iz smrti u život.

Zato se, draga braćo i sestre, pred brojnim nepravdama koje ranjavaju narode i pred ratom koji razdire nacije, stalno uzdiže glas proroka Jeremije, naviješten danas kao psalam: “Jer ću im tugu u radost pretvoriti, utješit ću ih i razveselit’ nakon žalosti” (Jr 31,13).

Očišćenje od idolopoklonstva, koje ljude čini robovima drugih ljudi, ostvaruje se kao posvećenje – dar milosti koji ljude čini djecom Božjom, braćom i sestrama međusobno. Taj dar rasvjetljuje našu sadašnjost, jer ratovi koji ju natapaju krvlju plod su idolopoklonstva moći i novca. Svaki prekinuti život rana je na Tijelu Kristovu. Ne navikavajmo se na tutnjavu oružja ni na prizore rata! Mir nije puka ravnoteža snaga; on je djelo očišćenih srdaca, onih koji u drugome vide brata kojega treba čuvati, a ne neprijatelja kojega treba uništiti.

Crkva u Monaku pozvana je svjedočiti, živeti u miru i blagoslovu Božjem. Zato, predragi, svojom vjerom usređujte mnoge, očitujući pravu radost koja se ne dobiva okladom, nego se dijeli ljubavlju. Izvor te radosti jest ljubav Božja: ljubav prema životu koji se rađa i koji je potreban pomoći, da ga se uvijek prihvati i njeguje; ljubav prema mladom i starom životu, da ga se hrabri u kušnjama svake dobi; ljubav prema zdravom i bolesnom životu, ponekad osamljenom, uvijek potrebnom brižne pratnje.

Neka vam pomogne Blažena Djevica Marija, vaša zaštitnica, da budete mjesto prihvaćanja, dostojanstva za malene i siromašne, te cjelovitog i uključivog razvoja.

U dugoj korizmi svijeta, upravo dok zlo bjesni, a idolopoklonstvo čini srca ravnodušnima, Gospodin pripravlja svoj Vazam. Znak toga događaja jest čovjek: to je Lazar pozvan iz groba; to smo mi, grješnici kojima je oprošteno; to je Raspeti i Uskrsli, Začetnik spasenja. On je “Put i Istina i Život” (Iv 14,6), koji podupire naše hodočašće i poslanje Crkve u svijetu: darivati Božji život. Uzvišena i nemoguća zadaća bez darivanja vlastitog života bližnjemu. No, zadaća puna žara i plodnosti kada Evanđelje osvjetljuje naše korake.